

T.P.-hez
(utolsó könyvébe beleolvasva)

érinthetem-e életed
így lezárva már?
versedben mi ég,
mi fáj még?
a sérülés eltemetve
rég, s most öregült
özvegységem titka
kísér a sírba – ehhez sincs
jogom már rég.
tested emléke oly kopott,
de él, mint makacs életösztonöm,
riadva olykor: hol az eltűnt idő,
s az ifjúkor?
magamba zárult életem felett
emléked ritkán rezeg, akkor is
megcsitulva, ne sértse tiedet.
az Úr megadta neked is, miért
Ő szenvedett, s nincs dicsekvés,
harc már e föld felett s alant sem.
erényeim, ha voltak szemedben
talán, káprázatok, látod már odaát.
becsvágy, hajtás, önakarat
foszlanak ott, s az irgalom hullámain
látom ringni magányomon s könyved
lapjain. érzem, tudom: hatalmas fény
tart téged ott, s mégis érthetetlen nekem
olykor, hogy minden megbocsáttatott.
tanítás ez, isteni szilánk, hogy mind
röppenünk pőrén odaát, s az ítélet
oly nagy titok, mit itt ítélkezésemmel
magamra vonok. csak Isten irgalma
érti, joga csak neki van...Ő irgalom
szava kimondva, s a Fény, mely vár
minket Ott...

2015.11.19.